

DĚS

David Hidden

temná zákoutí Paříže, chladnokrevný zabiják
a všudypřítomný strach

DĚS

David Hidden

temná zákoutí Paříže, chladnokrevný zabiják
a všudypřítomný strach

DAVID HIDDEN

DĚS

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Copyright © David Hidden, 2016
Translation © Jiří Žák, 2016
Cover © Zdeněk Mareš, 2016
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN 978-80-7505-306-0

*Mysli na to, že při posledním soudu
ti všechny tvoje filmy promítnou.*

Charles Chaplin

ZA PRVÉ

Nedokáže rozeznat den od noci. V místnosti není žádné okno a zářivka na stropě svítí nepřetržitě. Dřív ji světlo bodalo i pod víčky, ale teď jí připadá rozmazané a kalné jako v akváriu. Věci mají nezřetelný tvar, rozostřují se a mění. Někdy má dokonce pocit, že se pohybují, že se rovné linie vlní a křivky se ohýbají a že se celá místnost zužuje a rozšiřuje v jakémsi podivném tanci svatého Víta.

Zvedá se jí z toho žaludek a zvracela by, kdyby měla co.

Ale hlad nemá, to ne. Hlad se vytratil v utrpení.

Visí za obě ruce u stropu a roztaženými nohama se sotva dotýká podlahy. Zpočátku se napínala, ale tělo povolilo, takže se chodidly dokázala postavit na zem. Ruce vykloubené v ramenou ji nejdříve strašně bolely, ale teď, kdy už nemá jednu bradavku a má ustrížené prsty na levé noze, se bolest přelila do celého těla, rozmělnila se na buňky a molekuly, otupěla a zmrtvěla, jako kdyby si v něm našla díru, do níž se zavrtala a zůstala v ní ležet.

Už nekřičí. Jen nařiká.

„Ababauaha...“

Není jí rozumět.

Přenesla se na počátek světa, kdy se lidé dorozumívali jen skřeky.

DAVID HIDDEN

Dlouhé blondaté vlasy jí visí do obličeje. Na některých místech jsou v nich vystříhaná kolečka a čtverečky a pod nimi je vidět bílá kůže na lebce. Jsou to místa, do nichž jí zabodával jehly jako při akupunktúře. Je nahá a prsa na ní visí jako bezkrevné laloky. Na zadku a na břiše má stopy po bití. Nasucho oholené přirození má oteklé a rudé jako rozpůlené rajské jablko. Jednotlivé modřiny se jí na nohách slily v jednu obrovitou podlitinu, sahající od stehén po lýtka. Ve vydezinfikovaných ranách po prstech na levé noze jí občas zacuká, ale není to ostrá bolest, cítí ji jen jako malé zvířátko hlodající maso a kost.

Nechce se jí na záchod. Nemá potřebu močit. Nalévá do ní vodu a pak ji vycévkuje. Občas jí dovolí jít na velkou. Ale vždycky z ní jde jen řídká kaše a nikdy se jí pořádně neuleví.

Neví, jak se jmenuje. Neví, kde je.

Ví jen, že zase přijde.

Jakmile se ve dveřích ozve jeho klíč, tělem jí projede křeč. Hlava se zvrátí dozadu a ústa zkriví. Vycení zuby.

Zase to nařikání:

„Ababuaha...“

Dojde k ní a pohladí ji po tváři. Dlaně má jemné a jeho dotyk studí.

„Jak se má moje zlatíčko?“

Nečeká odpověď. Ví, že mu nedokáže odpovědět. Rty a jazyk má opuchlé, jak jí do úst lil rozžhavený vosk.

Nejdřív volala maminku.

„Já jsem tvoje maminka,“ říkal jí, když jí velkými zahradnickými nůžkami stříhal prsty na nohou. „Slyšíš? Opakuj po mně... Jsem tvoje maminka.“

DĚS

„Tu es ma maman!“ křičela.

Teď už dávno nekřičí. A on není maminka.

Je bůh.

Slyší ho přecházet po betonové podlaze.

Ví, co udělá.

Rozsvítí reflektory. Zapne digitální kameru.

Řekne:

„Teď z tebe uděláme filmovou hvězdu, zlatíčko.“

A zacvaká nůžkami.

New York, pátek 17. dubna 2015, 5.45 a. m.

Telefon zvoní a zvoní.

Kurva!

Hodím po něm polštářem, sluchátko vyklouzne z vidlice, spadne dolů a zůstane viset u stolku těsně nad zemí. Telefon zmlkne.

Zabořím hlavu do polštáře. Zmuchlané prostěradlo páchne mým potem a ještě něčím. Džinem, který jsem na závěr večera vypil u Doukyho na 35. ulici, a možná taky starými zvratky. Do nosu nasaju vyčpělý pach svého života. Smrad New Yorku se v něm mísí s alkoholickými výparry mého těla. Póry mám nasáklé hnilobou.

Převalím se na záda.

Za oknem se kalný úsvit přelévá jako špinavá voda v kýblu. Zdá se mi, že ho slyším šplouchat. Šedivé nebe zalehne město pod sebou jako děvku. Sápe se mi do oken a močí na dvůr mezi činžáky. V Central Parku možná jaro staví hnízda, ale v téhle brooklynské čtvrti po něm není ani památky. Na chodnicích

DAVID HIDDEN

raší jen požární hydranty a mizérie všedních dnů. Město-děvka roztahuje macatá stehna.

Dolores Machadová, tlustá machna odvedle, začíná třískat nádobím. Zoufale tisknu víčka k sobě, strkám hlavu pod polštář, ucpávám si uši a snažím se znovu usnout.

Marně.

Prasklina na zažloutlém stropě vypadá jako had se zubními váčky naplněnými sírou místo jedem. Zírám na ni, dokud se mi neobjeví mžítka před očima.

Pokusím se posadit. Jde to, pokud si odmyslím kymácení podlahy a nával žluče, stoupající z krku do úst. Nohy mi bezvládně visí z postele, jako dva kusy bílého masa přichystané k porcování u řezníka.

Ani koupelna, do níž se asi po deseti minutách dopotácím, mi žádnou úlevu nepřinese. Sprchový kout byl zašlý, už když jsem se sem nastěhoval. Elektrický bojler heká jako v posledním tažení, voda teče jenom vlažná a ze zrcadla na mě zirájí zarudlé oči s oteklými víčky. Za těch sedmatřicet let života toho viděly až moc a vláčejí s sebou dva černé váčky, připomínající kufry se špinavým prádlem.

Vyčistím si zuby, abych zahnal jalovcovou chuť džinu. Moc to nepomáhá.

Teprve když si v kuchyni uvařím kafe, cítím se líp. Zírám na horu špinavého nádobí a v žaludku mi kručí hlady. Při pomýšlení na jídlo však znovu pocítím v ústech nakyslou pachut' žluči.

Kafe je černé a hořké. Spálí mi jazyk.

V pokoji je zima, když se tam nahý vrátím. Topení funguje tak napůl. Zválená postel, ošoupané křeslo a kovová židle

DĚS

u odřeného psacího stolu taky nepůsobí moc útulně. Slovo domov jsem už dávno zapomněl. Kdysi jsem ho dokázal vyslovovat v několika jazycích. Teď jsem si nevzpomněl ani na jediný.

Jak se řekne domov ve svahilštině?

Brm brm brm...

Rty prdí nějaká nesmyslná slova.

Jsi magor, vid'?

Oblékám si slipy, tričko a džíny, když si všimnu visícího sluchátka.

Dire Straits mi vyřvávají v hlavě:

Now here I am again in this mean old town. Jsi tu zas v tomhle starým špinavým městě.

Jsem tu zas.

Sluchátko je zpátky ve vidlici. A telefon zvoní a zvoní.

„Haló?“

„Jo,“ odpovím.

Hlava se mi motá. Motá, motá. *Turn, turn, turn.* To nejsou Dire Straits.

„Není to Dylan? Nebo Pete Seeger?“ ptám se.

„Jsi v pořádku?“ řekne ten hlas.

A já ho poznám.

„Ne, nejsem v pořádku,“ řeknu.

„Zase chlastáš?“

„Nikdy jsem nechlastal,“ odpovím uraženě, ale pokoj se se mnou dál točí a rty se mi lepí k sobě, jako kdybych měl cukrovku.

DAVID HIDDEN

„Jsi schopný vnímat, co ti řeknu?“

„*Sure. Of course. Bien sûr.*“

„Víš, že bych tě nejradši poslala do prdele?“

Já vím, Leno. Už jsi to udělala. Snažím se na to roky zapomenout.

„Co chceš?“ zeptám se. „Víš, kolik je hodin? Tady je šest ráno.“

Chvilí je ticho. Nad Atlantikem. I mezi námi.

„Tara se ztratila,“ řekne ten hlas nakonec.

„Co?“

Nerozumím. Nechci rozumět. Nechápu, co ta slova znamenají.

„Nevrátila se domů,“ řekne Lena.

„Jak nevrátila?“ zaskřehotám hlasem, který mým uším zní cize.

„Byla na basketbalovém soustředění v Orléansu.“

„No a?“

„Už měla být tři dny doma.“

„Třeba je s nějakou kamarádkou. Nebo s nějakým klukem.“

„Není.“

Zase to ticho. Atlantik je širší než věčnost. Lena na druhém konci dýchá přerývaně jako kuřák s rozedmou plic.

„Volala jsem policii. Nemám si dělat starosti. Pubertáci prý takové věci dělají často. Podobných hlášení dostávají dvacet denně. Ale Tara taková není. Nikdy nic takového neudělala. Obvolala jsem všechny její kamarádky. Nikdo o ní neví. Naposled ji viděli, když se s ní holky ze třídy loučily u Slavkovského nádraží.“

Polknu.

„A proč voláš mně?“

DĚS

„Najdi ji. Přijed',“ řekne a zajíkne se.

„Cože?“ zařvu.

„Prosím.“

Mrštím sluchátkem o zeď. Starodávný černý telefon se roztrhne na tisíc kousků.

Vzápětí mi povolí močový měchýř. Teplá moč mi stéká po stehnech a zmáčí mi džíny.

„Cože? Cože?“ řvu do prázdného pokoje.

Požární schodiště za oknem vypadá jako jeřáb Apokalypsy.

Pustím topení naplno, ale stejně je tu zima. Den si za oknem přes ramena navlékl obnošené sako rána. Mokrý džín přehodím přes radiátor. Potřebuji, aby uschly, jiné nemám. Potřebuji jít ven. Potřebuji se nadechnout newyorského smogu.

Tady se dusím.

Machadová za zdí dál tluče nádobím.

Vyskočím a zabuším na stěnu.

„*Besame el culo!*“ zaječí na mě.

„Ty si polib prdel!“ zařvu já.

A pak tam sedím, zabalený do deky, a sebelitostí se málem rozbrečím.

New York, pátek 17. dubna, 8.14 p. m.

„Už máš dost.“

Douky má těstovitý obličej a trojitou bradu. Věneček řídkých vlasů kolem obrovité holé lebky má vzadu stažený do cuclíku a objemné tělo nacpané do umaštěných lacláčů s červeným

DAVID HIDDEN

srdíčkem a výšivkou *Baby, I love you* na hrudi. Zpod rozepnuté kostkované košile mu lezou chumáče zacuchaných černých chlupů. Jeho zaplivaná putyka se nachází nedaleko vjezdu na Brooklynský most. Šedivé činžáky, šedivý vchod, šedivý strop, šedivá podlaha. Dlouhý barový pult s kovovým ostěním, tři otřískané dřevěné stolky a u nich rozviklané židle. Chodí sem jen motorkáři a řidiči nákladáků svážejících zeleninu do nedalekého skladu. Smrdí to tu laciným chlastem, rozlitym pivem a močí ze záchodů. K neonům na Manhattanu je to odtud daleko jako na Mars.

Neutěšené místo v neutěšeném městě.

Konečná stanice.

Myslím, že Douky mě má svým způsobem rád. Táta jeho mámy padl při vylození v Normandii nedaleko Caen. Opakuje mi to pokaždé, když má trochu v hlavě.

„Víš, že jsem tam nikdy nebyl, Frantíku?“

„Proč ne?“

„Je to daleko a já nesnáším lítání,“ vzdychne a lalok pod bradou se mu roztřeše. Douky nikdy nemá k pláči daleko.

„Stejně bys tam nic nenašel. Jsou tam jen hřbitovy a kříže.“

„Hřbitovy jsou všude, vole. Svět je jima posetej. Táta byl ve Vietnamu.“

Nikdy nevím, co na to říct.

V paměti se mi bílé kříže ježí jako bajonety.

Teď Douky položí svou tlustou dlaň na mou skleničku.

„Už máš dost, Frantíku.“

Hlavu mám těžkou, když se jí pokouším zavrtět.

DĚS

„Dneska mě nemůžeš nechat na su... na suchu,“ vykoktám.

Douky mě zamyšleně pozoruje.

„Uchlastáš se k smrti,“ řekne konečně.

„A co je ti do toho?“ odseknu.

„Nechci, aby se to stalo tady u mě.“

Chvíli na mě zírá a pak lhostejně pokrčí rameny.

„Je to na tvoje triko, vole,“ řekne a cmrdne mi do skleničky trochu rumu.

Chutná jako tekuté mýdlo, kterým se mejou dělníci z brooklynských doků.

„Seš magor,“ řekne Douky a začne utírat pult.

„Máš děti, Douky?“ zeptám se.

Zarazí se. Pak si přehodí utěrku přes rameno.

„Jo. Kluka. Ale nevím, kde je.“

„Nikdy jsi ho neviděl?“

„Viděl. Když se narodil. Pak mi zdrhla s jedním negrem.“

Podívá se na mě. Oči mu znovu plavou v slzách.

„A ty máš děti, Frantíku?“

Energicky zavrtím hlavou. Alkohol mi v ní šplouchá jako voda plná olejových skvrn.

A najednou tě v duchu vidím, Taro. Odletová hala letiště Charlese de Gaulla v Roissy. Červen. Všude spousta lidí. Otevřenými dveřmi sálá dovnitř horko. Klimatizace jede naplno.

Oficiálně letím do Istanbulu. V ruce držím jen malý kufřík. Tričko na spaní, dvoje slipy, kartáček na zuby. Za dva dny mám být zpátky, nemá smysl brát si víc věcí, jen by mě obtěžovaly.

DAVID HIDDEN

Tobě je jedenáct, rovné vlasy ti padají na ramena, dioptrické brýle s tmavou obroučkou ti dodávají zamyšlený výraz. Tvoje čokoládově hnědé oči na mě hledí s ženskou vážností.

„Budu chodit do tanečního kroužku, tati,“ říkáš a tvoje květované šaty ti zavíří kolem lýtek.

Kývnu, ale nedokážu se na tebe soustředit. V hlavě mi víří spousta myšlenek.

A představa cílového místa mé mise.

Teherán.

Tara mě zatahá za rukáv.

„Ty mě vůbec neposloucháš, tati.“

„Poslouchám.“

„Přijdeš na besídku?“

„Na jakou besídku?“

„Tak vidíš, neposloucháš,“ řekneš a uraženě se otočíš.

Podívám se na Lenu. Pokrčí rameny. V očích má ten led, který v posledních měsících ne a ne roztát. Dívá se na mě, a v jejím pohledu je buď dálka, nebo hlubina. Nedokážu to přesně pojmenovat.

„My už půjdeme,“ řekne.

„Dobře.“

Skloním se, abych tě políbil. Ještě pár vteřin děláš drahoty, ale pak zvedneš ruce a obtočíš mi je kolem krku.

„Páčko, tati.“

„Páčko, Taro.“

Dech ti voní mentolovou žvýkačkou.

Pospíchám ke gatu, hlavu plnou starostí, a ani se za tebou neohlédnu. Když vyndávám z náprsní kapsy pas a letenku,

DĚS

zahlédnu ještě tvoji malou postavičku v květovaných šatech, stažených kolem pasu červeným páskem, vzdalující se vzadu v hale po jezdícím pásu. Držíš se mámy za ruku a taky se neohlédneš.

Potom mě pohltní svět.

Takhle jsem tě viděl naposled.

Krátce předtím, než se to všechno zvirtlo.

Douky mě další hodinu pozoruje zpod přivřených víček.

Nakonec natáhne ruku, vezme mi skleničku a hodí ji do dřezu.

„Hele, nevím, co s tebou je, Frantíku, ale už ti fakt nenaleju,“ prohlásí. „Přiď zase zejtra.“

Sklouznu z barové stoličky a trochu se zapotáčím. Chytím se baru a otočím k Doukymu zrak. Sleduje každý můj pohyb.

„Já žádný děti nemám,“ řeknu.

„Jo, dobrý. A teď vypadni.“

V očích se mu lesknou slzy.

Ale já vím, že v tlusté ruce pod pultem svírá pažbu upilované brokovnice.

Pro všechny případy.

New York, sobota 18. dubna 2015, 2.16 a. m.

Lisa spí. Takhle natažené v posteli vypadá její nahé tělo ještě vytáhlejší a vyzábější. Vyčnívající kolena a lokty připomínají ohryzky z jablek. Obličej má zabořený do polštáře a nakrátko ostříhané zrzavé vlasy jí trčí z hlavy jako hřebíky. Zadek má rozškrábaný a povislý. Pochází odněkud z Wyomingu a chlubí

DAVID HIDDEN

se, že studovala na univerzitě, ale z jejího minulého života zbyly jen strupy a vpichy na rukách i na nohách.

Mám Lisu rád. Nikdy se na nic nevyptává a vždycky mě pevně drží za ramena a dívá se mi do očí, dokud se do ní neudělám. Nebojí se, že by otěhotněla, nebo to aspoň nedává najevo, ačkoliv pochybuju, že používá nějakou antikoncepci. Ale možná že všechno odplaví heroin.

Nevím, čím se živí. Vždycky když u ní zazvoním, je doma.

Já se taky nevyptávám.

Když mě před jejím otrískaným činžákem vysadí cestou z Doukyho putyky taxík a já zazvoním u vchodových dveří, otevře mi skoro vzápětí.

Má na sobě odrbaný černý rolák a černé džíny. Vypadá jako smrtka.

Třeba nemůže spát.

Jako já.

Sjede mě pohledem od hlavy až k patě, vzdychne, ukročí a pustí mě dál.

„Zase jsi chlastal.“

Stejná slova, jaká pronesla v telefonu Lena. Ale tohle není otázka, jen konstatování. Není v něm ani výčitka, ani zloba.

Pokrčím rameny.

„Nemáš něco k pití?“

„Leda tak vodu,“ odpoví. „Ale udělej si pohodlí. Uvařím kafe.“

A pak s ní skoro hodinu souložím. Nemilujeme se, jen jsme do sebe zaklesnutí jako dva čluny, které se srazily v mlze a teď se od sebe nedokážou oddělit. Narážíme do sebe pánvemi a chrasíme jako umrlci. Prorůstáme jeden druhým a připomínáme

DĚS

kořeny prastarých stromů, spojených v temnotě hlíny, do níž se pohřbívá.

Když Lisa dosáhne vrcholu, křičí.

Když dosáhnu vrcholu já, mlčím.

Hledí mi do očí, jako by v nich hledala aspoň náznak štěstí.

„Jsi Lucky Boy, šťastný chlapec. Proč to nedáváš najevo?“ řekne, když se z ní odvalím a poslepu šmátrám na nočním stole po krabičce cigaret.

„Nejsem Lucky a nejsem šťastný,“ odpovím. „Jmenuju se Lucas.“

„A co to znamená ve francouzštině?“

„Nic. Lucas jako Lucas.“

Ve tmě se usměje a pocenou dlaní mě pohladí po tváři.

„Stejně jsi šťastný chlapec. Jenom to nevíš.“

Teď Lisa spí a trochu chrápe. Já civím do tmy a odháním duchy, jimiž se to tu jen hemží. Z postele vidím skrz otevřené dveře do překvapivě čisté kuchyně, do níž padá zvenčí mdlé světlo pouličních lamp. Stíny kolísají a tančí.

Někdy se svými duchy mluvím.

Dnes jen mlčky kouřím. Červené světýlko cigarety žhne ve tmě jako vypalovací železo. Viděl jsem ve filmu, jak jím kovbojové značkují dobytek.

Já taky nesu značku.

Když už to nemůžu v posteli vydržet, potichu vylezu, abych Lisu neprobudil, a bos jdu do kuchyně. Parkety mě studí na chodidlech. Zavřu za sebou dveře.

DAVID HIDDEN

Na kuchyňské lince tam leží Lisin mobil. Připomíná mi nebezpečného černého brouka. Natáhnu k němu ruku a skoro čekám, že se mi zahryzne do prstů.

Pak zaváhám a přejdu k oknu. Duchové jsou mi v patách.

V odrazu okenního skla spatřím tebe, Taro. Běžíš s barevným míčem po dvoře domu v Grapy. Slyším, jak vzlykáš. Je ti devět nebo deset. Nožičky dupou v zelené trávě. Je léto.

Dívám se. Nezavolám.

Tiše sleduji, jak ti slunce ve vlasech plete zlatou stuhu.

„Tati,“ křičíš, „tati, štípla mě vosa. Pofoukej mi to.“

A já tam stojím, u jiného okna, v jiné době a v jiném světě a jsem šťastný chlapec.

Dole po ulici přejede auto. Odněkud se ozve táhlý dlouhý výkřik, buď bolesti, nebo vášně. Otočím se zpátky ke kuchyňské lince, vezmu mobil a vyfukám číslo.

Číslo, o kterém jsem si myslel, že ho už nikdy nebudu potřebovat.

Vyzváněcí tón.

Dlouho.

Pak hlas na druhém konci aparátu. I tenhle hlas znám. Slychal jsem ho tak často, že bych ho poznal mezi tisíci.

„Oui?“

Polknu. Pak:

„Vracím se do Francie.“

Ticho.

Nekonečné ticho. Po ulici přejede další auto. A ještě jedno.

DĚS

Potom se ve sluchátku ozve odkašlání a hlas řekne:

„Nevím, jestli je to dobrý nápad.“

„Nic od vás nechci. Jen abyste věděli.“

Zase to mrtvolné ticho. Uplyne věčnost, než hlas pokračuje:

„Dobře. Najdeme si tě.“

Ve sluchátku to cvakne.

Dlaždičky v kuchyni zebou. Dá se do mě zimnice a cvakají mi zuby. Mám strašnou chuť se něčeho napít. Místo toho se ale natáhnu pro žlutý telefonní seznam, najdu si číslo American Airlines a znovu vezmu telefon.

New York, úterý 21. dubna 2015, 2.17 p. m.

Abstinuju už čtyřiadvacet hodin.

Třesou se mi ruce. Potím se. Mám pocit, že se mi žaludek obrací naruby. Chvillemi se mi zdá, že se mi zamlžuje zrak. Nohy mám jako z olova.

Potřebuju panáka.

Sedím na lavičce v Bryant Parku uprostřed Manhattanu. V létě tu bývá spousta lidí, kavárny tu roztahují barevné slunečníky, dědkové hrají pod zelenými stromy šachy a mladí kluci ping-pong. Dnes je ale chladno, ulicemi profukuje studený vítr a park je prázdný. Choulím se do bundy za zdviženým límcem a prsty ohřívám cigaretou. Ruce mám zkrehlé a připadá mi, že jsou jako ze skla. Že se při každém dalším pohybu roztrhají a střepy mě pořežou.

Kdysi jsem v jednom z okolních činžáků bydlel. Kdysi jsem čekal, že mě tady dožene minulost.

Nepřišel nikdo.

DAVID HIDDEN

Přecházel jsem po dvoupokojovém, stroze zařízeném bytě jako lev v kleci. Lekal jsem se každého zvuku a zároveň jsem po něm toužil. Chtěl jsem, aby to definitivně skončilo. Natahoval jsem uši, abych slyšel kroky na schodech. V noci jsem pod polštářem svíral pažbu revolveru a ve dne číhal u okna.

Nic se nestalo.

Činžák v noci spal a ve dne skřípal jako starý výtah. Šramotil mi za dveřmi, ale když jsem otevřel, nebyl tam nikdo, jen ponurá dlouhá a špatně osvětlená chodba.

Laciný bourbon chutnal jako teplé chcanky.

Tak sbohem, New Yorku. Nadechnu se tvého mrazivého vzduchu a v plicích mi zapíská jako siréna remorkéru na řece Hudson. Cáry tmavých mraků na nebi mezi mrakodrapy vypadají jako špinavé hadry plesknuté na modrou vyleštěnou podlahu.

Vstanu a ohlédnu se.

Bryant Park mlčí. Nikdo mi nemává.

Vykročím.

Jdu si pro tebe, Taro.

ZA DRUHÉ

Už nemá levé ňadro.

Bůh nejdřív použije nůž a objede jeho ostrím kolem dokola. Krev jí stéká na břicho a do klína. Nařiká, ale nějakým tajemným jazykem. Jednotlivé hlásky jí drnčí v ústech, na patře a na jazyku a derou se ven přes oteklé rty. Nespojují se ve věty, jen o sebe narážejí, skřípají a drkotají a nakonec se vytrácejí kdesi v prostoru. Neznamenají nic, jen bolest.

Pak bůh vezme nůžky.

Má malá ňadra. V jednu chvíli, kdy už to nemůže vydržet, jí náhle v paměti vytane představa prvního milence. Kluka s houštinou tmavých vlasů a tuctovým obličejem. „Máš kozy jako malá holka,“ řekl jí v kůlně, když ji svlékl a překvapeně zíral na její drobné nahé tělo. Vzpomínka se však v její mysli objeví jen jako krátký záblesk fleše fotoaparátu. Pak se fotografie pokroučí, jako kdyby ji zespodu sežehl plamen. Nezbude po ní nic, ani popel.

Leží na zádech na pitevním stole z nerezové oceli se zkosenými okraji a odtokovým žlábkem. Nůžky si klestí cestu jejím tělem.

Krev stříká. Tělo sebou křečovitě zmítá a pouta na rukách a nohách drhnou o kov.

„Už to bude, zlatíčko,“ říká laskavě bůh.

DAVID HIDDEN

Sklání se nad ní a líbá ji na otevřená ústa. Hltá její rty a krouží vevnitř jazykem. Je nahý, má na sobě jen zástěru z umělé hmoty a pod ní erekci. Až skončí, ukojí se v jejích ústech.

Naríkání se promění v přidušené chroptění a chroptění v dlouhý táhlý sten. Mikrofon zachytí každou změnu, každou modulaci.

Všechno je, jak má být.

Kamera jede.

Paříž, sobota 25. dubna 2015, 10 hodin 11 minut

Já tohle město nenávidím. Nenávidím jeho široké bulváry. Nenávidím parky a zahrady. Nenávidím Louvre a Eiffelovu věž, nenávidím davy turistů převalující se z jedné strany na druhou. Nenávidím hospody na Saint-Germain-des-Prés a na Montmartru. Nenávidím slunce a déšť. Nenávidím řeku a nábřeží. Nenávidím tě, Paříži.

Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím.

Stojím v odbavovací hale letiště v Orly. Žaludek mám jako na vodě. Při přistání jsme vlétli do vrstvy mraků a letadlo sebou třáslo jako v posledním tažení. Bojoval jsem s nevolností i sám se sebou. S chutí koupit si hned po přistání zpáteční letenku. Vrátit se do New Yorku a upít se k smrti v Doukyho hospodě. Nebo si v nějakém prázdném bytě vpálit kulku do hlavy.

Udělat cokoliv, jen abych nemusel být tady.

Polknu.

Překážím lidem. Strkají do mě, pohoršeně se po mně ohlížejí a občas i hlasitě nadávají. Vláčejí s sebou svůj život v kufrech a cestovních taškách. Vracejí se domů, jedou na dovolenou

DĚS

nebo na služební cesty. Pospíchají za manželkami, milenkami, dětmi či za přáteli. Mají dychtivé tváře. Spěchají. Jsou na cestě. Odněkud někam.

Já stojím na konci.

Z žaludku mi do krku vystoupá hlen. Než ho vyplivnu, ucítím jeho čpavou chuť. Takhle chutná strach. Ale možná i vztek.

Z kapsy vyštrachám pár drobných a zamířím k telefonní budce. Ve skutečnosti to žádná budka není, jen telefon pověšený na zdi a oddělený od řady dalších telefonů plexisklem. Nikde žádné soukromí. Ale u telefonů nikdo nestojí. Všichni používají mobily s falešnou nadějí, že si tak uchovají anonymitu. Telefony na zdi už jim připadají jako archaické připomenutí včerejška.

Zvednu sluchátko, vhodím mince a vytukám číslo.

„Haló?“ ozve se hlas.

Další hlas do mé sbírky. V posledních hodinách jsem jich slyšel na můj vkus až příliš.

„Teherán,“ řeknu. „Dva tisíce devět.“

Ticho. Dech. A nakonec:

„Kristepane!“

Na autobusu před halou svítí název cílové stanice: Opera. Nastoupím, projdu až dozadu a posadím se. Venku je chladno a v autobusu se netopí. Ve staré bundě je mi zima. Schoulím se na sedadle a nepřítomně hledím ven. Míjejí nás taxíky. Jejich zhasnuté reflektory připomínají slepé oči. Vítr zvedá papíry z plného odpadkového koše. Před vchodem překáží vozík plný velkých kufrů. U popelníku stojí pár lidí. Kouří, mají zvednuté

DAVID HIDDEN

límce a není jim vidět do obličejů. Nad hlavou duní startující a přistávající letadla. Sklolaminátová budova letiště se odráží ve zpětném zrcátku.

Zavřu zanícené oči a hlavu si opřu o okno.

Tak jo, Paříži, jak chceš. Rozdáme si to.

Paříž, sobota 25. dubna 2015, 20 hodin 19 minut

Východ z metra Saint-Georges ústí hned vedle malého parku na stejnojmenném půlkruhovém náměstí. Když vylezu ven, drobně mrholí. Domy naproti mají urousané fasády a trávníky za vysokým plotem jsou zplihlé deštěm. Busta malíře Gavar-niho na podstavci uprostřed náměstí na mě posměvačně zírám, jako kdyby mě poznávala. Před divadlem s barevnou fasádou a falešnými okny postávají lidé. Představení začíná ve tři čtvrtě na devět. Kdysi jsem tu byl s Lenou, ale dnes mi připadá, že k tomu došlo v nějakém vzdáleném století.

Pod červenou markýzou restaurace St. George jsou sice stolky a zářiče, ale nikdo u nich neseď. Otevřu dveře, zahnu doleva kolem schodů vedoucích nahoru do jídelny, posadím se k baru a objednáám si kafe. *Patron* má na sobě červenou vestu, bílou košili a černé kalhoty s pečlivě vyžehlenými puky. Oči má vypoulené jako žába a úsměv šmíráka z dámských převlékáren. Zrak mi padne na řadu lahví s barevnými vinětami za jeho zády a okamžitě mi vyschne v ústech a jazyk se mi přilepí k patru.

Kávovar chrčí jako stařec v záchvatu padoucnice.

Celé odpoledne jsem se potuloval po městě a vyhýbal se frekventovanějším místům. Bundu a džíny mám promočené

DĚS

a každou chvilku mě roztřeše zimnice. Ještě že jsem si na bleším trhu u place de Clichy koupil starý obnošený svetr. Je vytažený tak, že mi sahá skoro ke kolenům, ale aspoň trochu hřeje.

Káva je hořká a dobrá.

Na prázdnou barovou židličku se vedle mě kdosi posadí. Otočím k němu hlavu.

Vysoký černochoch v koženém odřeném saku, černém roláku a modrých džínách. Sako má ošoupané, na loktech kožené nášivky a džíny by potřebovaly pračku. Kotníkové conversky se rozpadají.

Zvednu zrak k jeho obličejí. Pleť tak tmavá, že skoro přechází do modra. Překvapivě úzké rty, ale o to větší a rozpláclejší nos. Dredy páchnou jako zmoklá srst. Bělmo očí připomíná velikost talířek pod mým šálkem kávy.

Jednu ruku má vraženou v kapse, druhou se opírá o pult. Kdyby ji sevřel v pěst, stala by se z ní strašlivá zbraň.

Objedná si pivo a usrkne pěnu. Vnímá, že se na něj dívám. Chvilku to vydrží, potom se ke mně obrátí a pár vteřin si mě měří pozornýma a vnímavýma očima.

„Co na mě civíš, bělouši?“ zeptá se.

Hlas má zvláštní. Jako kdyby pořád šeptal. Nebo jako by mu z plic unikalo příliš mnoho vzduchu.

„Necivím,“ odpovím.

Zase ten upřený pohled.

„Nemáš rád negry?“

„Říkáš kraviny.“

„Říkám, co vidím.“

„Vidíš blbě. Vem si brejle!“ řeknu.

DAVID HIDDEN

Odvrátí se ode mě, rozvázně se napije piva a pak obě ruce opře o pult. Na levém malíčku má velký pečetní prsten s portrétem prezidenta Kennedyho. V duchu se musím usmát.

Ale černochoch je napjatý a soustředěný.

„Chceš se hádat, *mon pote?*“ zeptá se tiše, velice tiše. Teď je to skutečně šepot. Cítím v něm víc než výhrůžku. Je v něm jakási pradávna zloba, hluboká jako africká studna.

Pokrčím rameny.

„Ty sis začal,“ odpovím smířlivě, dopiju kafe a začnu hledat v kapse drobné.

Pustí se pultu a vstane. Zase na mě chvílku mlčky hledí, jako by o něčem přemítal, pak hodí na pult pětieurovou bankovku a otočí se ke dveřím.

„Seru na tebe,“ řekne a je pryč.

Zaplatím, zapnu si bundu a taky odcházím.

Přestalo mrholit, ale večer je studený a nevlídný. Zase mě rozrazí zima.

Černochoch na mě čeká na začátku rue Notre-Dame-de-Lorette. Opírá se nedbale zády o zeď, ruce má vražené hluboko v kapsách a dívá se směrem k hospodě. Jakmile mě spatří, narovná se a ruce vytáhne. Je to výmluvné gesto a viděl jsem ho v životě mockrát. Stojí tam jako hrozivý temný stín. Jako noční stráž pekla. Aspoň tak mi na okamžik připadá.

Zamířím k němu.

Ale když přijdu blíž, najednou mu tvář roztáhne široký úsměv a úplně ho změní.

„*Salut, Pé,*“ řekne. „Co tady, proboha, děláš?“

DĚS

Sedíme v jeho autě, zaparkovaném o kus dál u chodníku. Třesu se zimou.

„Nemůžeš pustit topení?“

Natáhne se a nastartuje.

„Když tady budeme sedět s puštěným motorem, dřív nebo později si nás někdo všimne,“ řekne.

Zní to unaveně. Jako by všechny síly vyčerpал na rozhovor v hospodě.

„Tak někam jed.“

„Kam?“

„To je fuk. Jen tak.“

Podívá se na mě.

„Hele, Pé, já se s tebou nechci do ničeho namočit. Budu s tebou jezdit po Paříži třeba do rána, ale hrozně tím riskuju. Neměls mi ani volat.“

„Nepředstavil jsem se.“

Krátce se zasměje.

„Víš dobře, že to nic neznamená,“ řekne.

„Potřebuju pomoct, Magu.“

„Co chceš? Prachy?“

Zavrtím hlavou.

„Ne. Bydlení a zbraň,“ odpovím a otočím se k němu.

Ticho. Zase začne mrholit a do střechy auta začnou bubnovat drobounké kapky. Trochu mi připomínají metličky na buben. Jazzují do rytmu našeho dechu. Motor přede.

„Dobře,“ řekne Mag konečně. „Máš dneska kam jít?“

„Najdu si nějaký hotel. Za jednu noc se nic nestane. A ráno vypadnu.“

DAVID HIDDEN

„Budou chtít vyplnit registrační kartu.“

„Mám pas na jméno Lucas Rivoli,“ odpovím.

Zasměje se. Ve tmě zasvítí jeho bílé zuby.

„Nebyl Lucas Rivoli ten blb, kterej se nechal zabít v Istanbulu?“

„Byl.“

Zase pauza. Pomaličku rozmrzávám.

„Tak jo,“ řekne. „Zejtra ve tři vzadu u kostela Saint-Sulpice. Tam, kde začíná rue Servandoni.“

„Znám to. Budu tam. Díky, Magu.“

„Mám tě někam odvézt?“

„To je v pořádku, poradím si sám,“ řeknu, otevřu dveře a vystoupím do deště. Pak se ještě nakloním zpátky. Mag oběma rukama svírá volant. Vzhledne ke mně. Bělma jeho očí teď září jako dva měsíce nějaké vzdálené a tajemné planety.

„Chtěls vědět, proč jsem tady? Proč jsem se vrátil?“ zeptám se.

Mlčky kývne.

„S námi to nemá nic společného,“ řeknu. „Přijel jsem kvůli Taře.“

Vidím, jak mu tváří přeletí stín překvapení, ale přejde to mlčením. Vždycky se uměl ovládat.

Zabouchnu dveře a vydám se směrem k metru.

Prší.

Ten den, pozdě v noci.

Hotel jsem si vybral náhodně na bulváru Magenta, kousek od náměstí Republiky, když jsem předtím křížoval Paříž met-

DĚS

rem, abych se přesvědčil, že mě nikdo nesleduje. Věděl jsem, že mě najdou, ale nechtěl jsem, aby k tomu došlo moc brzy.

Zašlý pokoj s postelí, stolem a dvěma židlemi. Matrace je proleželá, jako by se na ní válela rota vojáků.

A třeba i válela.

Ležím, ruce mám založené za hlavou a hledím na strop. Jsou na něm drobné strupy omítky, připomínající uhry na povadlé lidské tváři.

Poslední noc, kdy se jmenuji Lucas Rivoli. Kdy jsem šťastný chlapec Lucky.

Od zítřka už zase budu Pé. Pé jako Personne. Nikdo.

Paříž, neděle 26. dubna 2015, 10 hodin 30 minut

Lena má na sobě tmavěmodrý kalhotový kostýmek, který jí ladí k očím. Dlouhé tmavé vlasy má vzadu svázané do ohonu, sluneční brýle posunuté nahoru nad čelo. Klapot jejích lodiček poznám dřív, než ji uvidím.

Je ještě hezčí, než jsem si pamatoval.

„Chceš přijít k nám?“ zeptala se, když jsem jí ráno zavolal z mobilu s anonymní sim kartou, kterou jsem koupil včera odpoledne v jednom pochybném obchůdku na avenue de Rochecouart.

Vím, co to „u nás“ znamená. Krásný pětipokojový byt na rohu rue du Regard, kousek pod Montparnassem. Vím to, protože jsem tam byl. Protože jsem tam bydlel. Protože jsem tam byl po jistou dobu doma.

Teď je tam doma někdo jiný. Na dveřích je jiné jméno. V posteli jiný chlap.

DAVID HIDDEN

„Ne, nechci,“ odpověděl jsem. „Pojď se sejít někde v centru.“

Tak teď sedíme v kavárně Paris na Champs-Élysées. Neděle se toulá po bulváru oblečená do jarního převlečnicku. Přestalo pršet a mezi mraky se občas objevuje sluníčko. Výrazně se otepilo. Lidé si rozepnuli kabáty. Ženy se začaly usmívat a muži napřímili ramena.

Díváme se na sebe a měříme se jako dva boxeři v ringu. Jediný rozdíl je, že my si nebereme rukavice.

„Sluší ti to,“ řeknu.

„Tobě ne,“ odsekne. „Smrdíš.“

„Včera jsem se sprchoval,“ odpovím uraženě.

„Jednou za měsíc?“ zeptá se.

„Tys chtěla, abych přijel.“

Opře se o opěradlo a chladně se na mě zahledí. Oči má ledové, jako by si čočky vyndala z mrazáku.

„Tak abychom si to ujasnili,“ řekne. „Kdyby nešlo o Taru, vůbec by mě nenapadlo ti volat.“

„Dobře,“ přisvědčím. „Povídej.“

Skloní hlavu a zamyslí se. Neposlušný pramen vlasů jí spadne do obličeje. Připomíná studentku skloněnou nad úkolem.

„Ono toho už o moc víc není. To podstatné jsem ti řekla do telefonu. Tara odjela na školní basketbalové soustředění do Orléansu. Do vysokoškolského kampusu. Byla tam deset dní. Večer před tím, než se měli vrátit, mi zavolala. Mami, říkala, je to tu super, ale už se těším domů. Část holek jela s trenérem vlakem, pro některé si přijeli rodiče. Taky jsem chtěla, ale Tara toužila jet vlakem. Bude sranda, říkala. Vlak přijel na Slavkovské nádraží s desetiminutovým zpožděním. Holky se před

DĚS

nádražím rozloučily. Bylo jich šest, včetně Tary. Jedna z nich, Dominique Tauresová, jí nabídla, že ji vezme s sebou taxíkem. Bydlí kousek od nás. Tara odmítla, tvrdila, že se chce trochu projít a že si možná dá někde v kavárně kolu. Že jí vlak neudělal dobře. Vzala si kufřík na kolečkách a šla. Od té doby ji nikdo neviděl. Už je to čtrnáct dní.“

„Od té doby se neozvala?“

„Ne,“ odpoví Lena a sáhne po kapesníku.

Obličej se jí začíná měnit. Nechci se na to dívat, a tak sklopím oči.

„Volalas těm holkám?“ zeptám se.

„Jistě. Žádná nic neví, ničeho zvláštního si nikdo nevšiml.“

„A ten trenér?“

„V tu chvíli už s nimi nebyl. Rozloučil se, hned jak vystoupili z vlaku. Někdo tam na něj čekal. Taru viděl naposled v kupé.“

Natáhnu nohy pod stůl. Žaludek mi zase začne dělat kotrmelce. Něco jsem sice ráno snědl, ale vzápětí vyzvracel. Piju sodovku, kafe mi dávno přestalo dělat dobře. Dobře by mi udělal jediné tak dvojitý rum.

„A co policie?“ zeptám se.

Lena si odkašle. Nepřítomně cosi maluje prstem na kulatý červený stolek.

„Chovají se korektně,“ odpoví po chvíli. „Řekli mi, že ve Francii mizí každý rok čtyřicet tisíc lidí. Devadesát procent se jich objeví v následujících týdnech. Každý dospělý člověk prý má právo začít nový život a změnit adresu. Tara je ale nezletilá, takže ji hned zařadili do kartotéky pohřešovaných osob. Jenomže aby mohlo být její zmizení klasifikováno jako ‚podezřelý‘,

DAVID HIDDEN

musela by být ve špatném zdravotním stavu, musela by být umístěná do opatrovnictví nebo by muselo existovat podezření, že jde o zmizení proti její vůli. Nic takového neexistuje. Pořád mi opakují, že pubertáci takové věci dělají. A že se dřív nebo později ozve. Ale bojím se, aby to pro ně nebylo jen další číslo do statistiky.“

„Myslím si, že udělají, co bude v jejich silách. Ale je toho na ně moc. Současná Francie rozhodně není bezpečná země,“ řeknu.

Vezmu do ruky skleněnou slánku a začnu si s ní hrát. Nedomknu se Leně podívat zpříma do očí.

Mlčíme.

Pak, když už je mlčení nesnesitelné, přece jen zvednu oči a zeptám se:

„A co čekáš ode mne, Leno?“

Taky se na mě podívá. V očích má slzy a ještě něco, co nedomknu dobře rozeznat. Zoufalství? Prohru? Vzdor je každopádně pryč.

„Že ji zkusíš najít,“ řekne a hlas se jí chvěje.

Položím slánku zprudka na stůl.

„A jak to mám asi udělat? Nemám tu žádné kompetence, už tu nikoho neznám!“

Natáhne ke mně ruku, ale nakonec si to rozmyslí a nedotkne se mě.

„Tak použij staré známosti,“ řekne. A pak dodá: „Prosím.“

Lena se nikdy nedozvěděla, co se stalo v Teheránu. Věděla, že se pohybuji v diplomatických službách, ale podstatu mé práce neznala. Pro ni jsem byl člověk s rozsáhlými pravomocemi.

DĚS

Který hodně cestuje. Tečka. Nikdy se podrobně nevyptávala. Jako vzorná manželka každého státního zaměstnance.

Hledím na ni a potí se mi ruce. Nakonec jen potřesu hlavou.

„Dobře. Něco zkusím. Ale budu potřebovat tvou pomoc. Dáš mi spojení na ty holky, co s ní jely tím vlakem? A na trenéra?“

Vidím, jak váhá.

„Budu se chovat slušně,“ dodám. „A vysprchuju se.“

„Přestaň šaškovat!“ řekne a okamžitě se stáhne do sebe. V tu chvíli mi připomíná malé vyděšené zvířátko. Krása se rozpadá v mozaiku a mozaika se bortí jako po zemětřesení.

Nakloním se k ní.

„Co Pierre?“ zeptám se. „Ten ti nepomůže?“

Oči se jí zatahnou, jako kdyby přes ně přeletělo ptačí hejno.

„Pierra z toho vynech!“ řekne suše.

Pierre je ten chlap, co spí v mé bývalé posteli. Můj nejlepší přítel. Chlap, kterého pět let toužím zabít. Jeho jméno mi skřípe mezi zuby jako teheránský písek.

„Tak jo,“ řeknu. „Dej mi čísla na ty holky.“

Vytáhne mobil a nadiktuje mi je. Uložím si je do paměti svého telefonu.

Už se chystám vstát, když ke mně znovu natáhne ruku. Tentokrát se dotkne rukávu mé bundy. Je to kratičký a prchavý dotek, ale dotek to přece jenom je. Sáhne do kabelky, vytáhne obálku a podá mi ji.

Vezmu si ji a vytřesu z ní na stůl fotografii. Vzápětí se se mnou svět zhoupne tak, že se musím zachytit stolkou.

DAVID HIDDEN

Z fotky na mě hledí krásná mladá dívka. Tmavé vlasy má ostříhané skoro na kluka, v očích se jí odráží světlo. Krčí nos a na čele se jí dělají drobné vrásky. Přátelsky se usmívá, a přesto jí ve tváři zůstává cosi smutného, nebo spíš nostalgického. Anebo tajemného. Tajemství, zavřené na špehýrku, za níž se nachází utajená krajina mládí.

Je krásná.

Nikdy jsem tuhle dívku neviděl.

A přece, když se narodila, držel jsem ji v náručí.

Paříž, neděle 26. dubna 2015, 15 hodin 0 minut

Rue Servandoni je kratičká ulice spojující dlouhou rue de Vaugirard s náměstím Saint-Sulpice. Z této strany nejsou vidět nestejné věže kostela, jen šedá masa kostelní lodě. Kdysi tu snad býval hřbitov, ale to už je dávno. Na pařížské dlažbě si tady historie ošlapala střevíce. V moderní době Dan Brown umístil do kostela Saint-Sulpice kapitolu svého románu *Šifra mistra Leonarda*, který jsem kdysi znechuceně odložil. Jenomže jsem byl zřejmě jeden z mála, protože od té doby proudí na náměstí Saint-Sulpice davy turistů hledajících vzrušení.

Tady vzadu ale není nikdo. Stojím na sluníčku a vyháním ze sebe chlad. Ale nejde mi to. Do obličej se mi sice opírá sluníčko, ale uvnitř pořád zebe. Navíc mě pronásledují obrazy lahví seřazených za barovým pultem. K nosu mi zavane vůně alkoholu. Na patře ucítím jeho chuť.

Sednu si na bobek, opřu se o zeď a ruce strčím mezi stehna, abych potlačil třes.

DĚS

Paříž, ta svině, na mě lhostejně shlíží.

Nenávidím ji.

Na konci ulice se objeví Mag. Slunce má za zády a já rozeznávám jen jeho siluetu. Má na sobě široký rozepnutý plášť a připomíná v něm černého anděla snášejícího se mezi domy. Ulice se před mýma očima vlní jako had. Zastaví se nade mnou. Z pohledu zdola vypadají dredy na jeho hlavě jako rozstříhaná kapuce. Šílený černý mnich v šíleném městě. Zavřu oči a snažím se ten obraz zahnat.

„Ahoj, Pé,“ řekne. „Je ti něco?“

Zavrtím hlavou a po zdi se vysunu nahoru. Hlava se mi točí a dělá se mi špatně. Musím se ovládat, abych se nezlomil vejpůl a nepoblil mu boty.

„Máš to pro mě?“ vykoktám místo pozdravu.

Podívá se na kožený kufřík, který drží v ruce, a kývne.

„Glock 21 a tři krabičky poloplášťových nábojů. Bez registračního čísla. Nedá se vystopovat.“

Natáhnu ruku, ale on s kufříkem ucukne.

„Hele, jdeš po někom?“ zeptá se.

„Ne,“ řeknu a snažím se tvářit normálně. „Chci to jen pro všechny případy.“

„Jaký případy? Paříž je pořád plná Arabášů, který by doma dostali metál, kdyby tě dostali.“

„To je mi fuk.“

„Jasně že jo. Hrdina velký války.“

„Jdi do prdele,“ řeknu vyčerpaně. „Dáš mi ten kufřík?“

Zaváhá, ale nakonec mi ho podá. Přešlápne. Dredy se kolem jeho hlavy rozletí jako papírové fangle.

DAVID HIDDEN

„Co je s Tarou?“ zeptá se a ošívá se přitom. Slova z něj lezou obtížně, jako by mu drhla o patro.

Sesunu se na zem. Chvilku se na mě dívá a potom si sedne vedle mě. Jeden irský básník kdysi napsal, že i v kanálu je tolik hvězd jako na nebi. Hovno. V kanálu vedle nás jsou jen vajgly a splašky.

Řeknu mu, co je s Tarou.

Mag nekonečně dlouho zírá do země. Pak z kapsy vyndá sežmoulanou krabičku marlborek. Vyndá cigaretu, strčí si ji do pusy, ale nezapálí. Slunce zmizí za mraky. Ulice je najednou temná a vlhká.

„Ty vole,“ řekne. Nic víc. Zblízka vidím, jak má bělma plná prasklých červených žilek.

„Co to bydlení?“ zeptám se.

Sáhne do kapsy a vyndá svazek klíčů.

„Čí je to byt?“

„Jedný holky. Kámošky. Jela do Karibiku. Vrátil se po prázdninách. Zalejvám jí kytky.“

„Ty určitě.“

Držím klíče v ruce. Sedíme tam a připomínáme dva stárnoucí buzeranty. Kdysi jsem podobnou scénu viděl ve čtvrti Castro v San Francisku. Tenkrát ti dva taky seděli na obrubníku, ale drželi se kolem ramen. To Maga ani nenapadne. Má obě ruce vražené v kapsách, ramena schýlená a dlouhé nohy v rozšmajdaných teniskách natažené před sebe. Vypadáme jako pomník poražené armády. Mohli by nám postavit dva kříže, o kterých jsem mluvil s Doukym.

Potom Mag vstane a chvíli nade mnou zase rozpačitě přešlapuje.

DĚS

„Stejně si myslím, že nemáš rád negry,“ řekne konečně a jde pryč.

Plášť za ním vlaje jako velká havraní křídla.

Paříž, neděle 26. dubna 2015, 22 hodin 42 minut

Byt v rue Mouffetard připomíná pokojík pro panenky. Malíčká kuchyňka, obývací, ložnice. Všude dečky a kraječky. Po stěnách infantilní obrázky kočiček.

Připadám si tu nepatříčně. Jako velký zlý vlk v zahradě neviňátek.

Sundám si bundu, stáhnu triko, džíny a spodní prádlo a vlezu pod sprchu. Sprchový kout je tak úzký, že ho musím otevřít, když se chci otočit. Dlouho na sebe pouštím horkou vodu, ale všechnu špínu ze sebe stejně nedokážu smýt. Cítím se upatlaný, jako bych se v posledních měsících válel na skládce. Lena má pravdu.

Nahý jdu do kuchyně a prohledám skříňky nad dřezem. Najdu jen lahev olivového oleje. Lednička je vypnutá a prázdná.

Postel v ložnici je kupodivu velká. Natáhnu se na ni a záda si podložím polštářem. Pak z náprsní kapsy vytáhnu Tařinu fotku, opřu si ji o skrčené nohy a dlouho na ni hledím.

Z břicha mi do hrudníku vystřelí bolest a zasáhne mě jako poloplášťová nábojnice ráže 45.

Odemknu kufřík a vyndám pistoli. Hlaveň se leskne olejem a pažbu má ohmatanou.

Držím ji v ruce, ještě když usínám.

ZA TŘETÍ

Umírá.

Neví to, ale tělem se jí šíří otupělost a úleva jako vlna vlažné vody. Stoupá pomalu od nohou přes břicho nahoru k hrdlu. Ještě chvíli a zaplaví jí obličej a pomaličku ji udusí. V té teplé vodě budou plavat útržky vzpomínek jako kostřičky mrtvých rybiček. Budou vířit kolem jejích prázdných očních důlků a škrábat ji lehounce do tváří.

Už nemusí mít pouta. Leží na pitevním stole ve fetální poloze, stehna přitážená k břichu. Bolest připomíná vzdálené monotónní hučení vlaku. Už to není expres řítící se tmou, jen tiché vrčení motoráčku v krajině hrůzy. Vrčení neustává, ale motor občas vynechá a ona se propadne do absolutního ticha.

Chvillemi jí nekontrolovatelně zacukají nohy.

Ještě před necelými dvěma měsíci běhala po ulicích a muži se za ní ohlíželi. Dnes už ženu skoro vůbec nepřipomíná.

Včera jí bůh přinesl misku s čerstvou vodou a ona z ní chlemtala jako pes. Pak jí roztáhl nohy, připoutal k opěrkám, ustříhl jí stydké pysky a zavedl do ní cévku.

Cévku má zavedenou pořád, ale močový měchýř je už dávno prázdný.

DĚS

Její naříkání připomíná pípání modřinky.

Bůh má něžné dlaně, když ji hladí po stehně.

„Já vím, zlatíčko, já vím,“ šeptá. „Uvolni se. Vnímej rozkoš.“

Kamera zabírá každičkový detail.

Prst, který do ní vniká.

Jazyk, který se mu kmitá mezi rudými rty.

Úd, jenž se mu tyčí mezi nohama pod krví pocákanou zástěrou.

„Bude to krásný film, chérie, uvidíš. Už teď je z tebe filmová hvězda. Moc ti to sluší.“

Šeptá a šeptá.

A jí se vlažná voda pomalu přelévá přes obličej.

Paříž, pondělí 27. dubna 2015, 13 hodin 11 minut

Bezpečnostní schránka pobočky Banque Lyonnaise na bulváru des Italiens připomíná protiatomový bunkr. Jdeme nejdřív dolů po schodech a potom dlouhou chodbou, zabezpečenou ocelovými dveřmi. Muž, který mě doprovází, vypadá upjatěji a koženěji než můj opasek u kalhot. Tváří se jako ředitel banky, ačkoliv je obyčejný bankovní úředník. Na zeleném linoleu mu vržou boty.

„Váš klíč, pane Rivoli, prosím,“ řekne a nastaví dlaň.

Zašmátrám v náprsní kapse bundy, vyndám klíč a podám mu ho. Podle toho, jak se tváří, mnoho důvěry nevzbuzuji. Možná uvažuje, jestli by neměl zavolat ochranku. Pohledem téká od mých odřených polobotek, přes špinavé džíny, až po uválenou bundu. Nakonec ulpí zrakem na mém neoholeném obličejí. Holicí strojek jsem včera mezi dečkami a kraječkami nenašel.

DAVID HIDDEN

„Schránka číslo 142, je to tak?“ zeptá se.

Kývnu.

Jde ke stěně se schránkami, najde správné číslo, odemkne ji, vytáhne, přinese ke mně a položí na stůl mezi nás.

„Prosím, pane Rivoli. Až budete hotov, stačí zmáčknout tento knoflík,“ řekne a ukáže na zelené tlačítko u dveří.

Naposled mě sjede pohledem, otočí se a jde. Ocelové dveře za ním tiše zapadnou. Připomíná to mlasknutí nějakého předpotopního zvířete nebo čvachtnutí mokrých holínek. Není to příjemný zvuk. Jako kdyby se za mnou zavřely dveře popravčí komory v texaském vězení Huntsville.

Chvilí tam jen tak stojím s rukama v kapsách.

Minulost má podobu ocelové schránky. Čeká, až ji otevřu, aby se do mě mohla zahryznout.

Mám chuť se otočit a vypadnout.

Místo toho natáhnu ruce. Víko odskočí, jako kdyby na mě číhalo. Instinktivně ucuknu prsty.

Vevnitř toho moc není. Tlustý svazek bankovek, tři pasy, jeden americký a dva francouzské, dva rodné listy, kartičky zdravotního pojištění a dva řidičáky. A velká hnědá obálka.

Vytáhnu ji, položím na stůl, přitáhnu si židli a posadím se.

Místnost je odhlučněná a je slyšet jen tlukot mého srdce. Mám pocit, jako kdyby na ně bubnoval Pick Withers z Dire Straits.

Zatřesu obálkou a vypadnou z ní fotografie. Je jich jen pár a se šustotem se snesou na stůl. Nechci je vidět, ale dívám se. Otrů si ruce o dřiny. Dlaně mám vlhké, jako bych je strčil pod kohoutek vodovodu. Nohou podupávám do rytmu bubnování. Paličky zrychlují tempo.

DĚS

Na první fotce je Lena. Fotka má zprohýbané rohy, jak jsem ji dlouho nosil v náprsní tašce. Lena je na ní nahá, leží na dece a za ní září modrá hladina bazénu. Má zvednutou hlavu, jednu nohu pokrčenou a podpírá se lokty. Na někoho se usmívá. Fotku pořídil jeden její přítel asi rok předtím, než jsme se poznali.

Nikdy jsem ji neviděl tak krásnou.

Opálené tělo je napnuté, ňadra zdvižená vzhůru a bradavky vztyčené. Ve vlasech jí tančí slunce. Má je svázané vzadu do uzlu a přichycené obyčejnou gumičkou. Zřetelně je vidět vyholený klín. Prsty na nohou má nalakované.

Vyzařuje z ní volnost.

Znám tuhle fotku nazpaměť. Víím, jakou barvu má gumička ve vlasech i lak na nohou. Znám pihu na levém ňadru, znám každý chloupek, každý záhyb těla. Znám oholené podpaží a jizvu na pravé dlani. Víím o vráskách od smíchu kolem očí. Víím o horce, které se skrývá mezi stehny. Kdysi jsem tuhle fotku ukradl z Lenina alba a nosil ji s sebou jako talisman. Kdysi. Dokud jsem ji jednoho krásného dne nestrčil do obálky. Talisman přestal fungovat.

Z několika fotek Tary si vyberu dvě.

První jsem pořídil já někdy na jaře roku 2004 na zahradě našeho letního domu v Grapy. Zrovna jsem se vrátil z Panamy. Pamatuji si to dobře, protože Tara si před mým návratem zlomila kotník, a když jsem přijel, měla nohu v sádře.

Dívá se mi přímo do objektivu. Nemá brýle a levé oko jí maličko ujíždí. Tváří se vážně. Natahuje ke mně ruku s pampejškou.

„Přivoň, tati.“

DAVID HIDDEN

Odhodím fotku na stůl a vstanu.

Z druhého snímku se na mě z dálky Tara směje. Slyším její smích naprosto jasně. Cvrliká jako vrabec. Cinká jako polní zvonek. Odolám pokušení zacpat si uši.

Ale je tu ještě jedna fotka. Vybledlá. Neostrá. Polaroidové barvy se po těch letech skoro rozpily.

Teherán, 5. června 2009.

Zídka před hotelem Espinas International v Teheránu.

Mag, Pierre, Jonas a já.

Za námi žluté nebe a prach.

Mag má sehnutou hlavu, Jonas něco vytahuje z kapsy, já držím v ruce kameru a Pierre zrovna vstává. Vyfotil nás jeden chlápek z agentury *Reuters*, Amerikán s ledovýma očima, hranatou bradou a zvědavým ksichtem. Říkal si Vévoda podle Johna Wayne. Popíjeli jsme s ním večer předtím pivo v hotelovém baru. Měl srandu z toho, že si nás může vyfotit na památku.

Pierre mu vyrval foťák z ruky a mrštil jím o chodník. Já se sehnul a mechanicky jsem sebral fotku, která z něj právě vyjela, a strčil ji do kapsy. Pak jsem ji tam zapomněl.

Protože ten večer se všechno zvirtlo.

Stojím v betonovém bunkru Banque Lyonnaise. Fotky jsou zpátky v obálce a schránka je zavřená. Vložil jsem do ní pas na jméno Lucas Rivoli a vzal si jiný, francouzský, na jméno Adrien Lefort. K tomu řidičský průkaz na stejné jméno. A tlustý svazek bankovek.

Tisknu zelené tlačítko. A potím se.

DĚS

Když vyjdu ven, ostré jarní světlo, v němž jsou vidět všechny jizvy, šrámy a boláky, do mě najede jako buldozer. Nenapsal básník Thomas Stearns Eliot, že duben je *nejkrutější ze všech měsíců*?

Mám šílenou chuť se napít.

Paříž, úterý 28. dubna 2015, 0 hodin 47 minut

Vzbudí mě zvonění. V první chvíli vůbec nevím, co to zvoní, a máchám kolem sebe rukama, jako kdybych plaval kraul. Pak si uvědomím, že to musí být telefon, a začnu ho toporně hledat. Sedím na zemi opřený o pohovku a pod sebou mám mokro. Když se mi podaří rozsvítit lampičku, zjistím, že je tam kaluž zvratků. A možná jsem se i pochcal.

Nakonec se mi podaří vydolovat mobil z kapsy bundy, hosené přes židli. Zmáčknu špatné tlačítko. Zvonění ustane, ale vzápětí začne znovu a ještě pronikavěji. Pulzuje mi v celé hlavě.

„Haló?“ řeknu chraptivě. „Douky? Co blbneš, Douky?“

Na druhém konci je chvíli ticho. Zřetelně slyším něčí dech.

Nakonec něčí hlas vysloví mé jméno.

Lena?

„Ano, mi... miláčku,“ vykloktám a slabiky se mi pletou. Mobil mi málem vyklouzne z ruky.

„Ty jsi pil?“ zeptá se nevěřičně a v jejím hlase se ozývá pláč.
„Ty jsi zase pil?“

A potom zaječí, že mi to málem utrhne ucho.

„Ty hajzle!“

Cvak a je konec.

ZA ČTVRTÉ

K večeru ji vezme na procházku do sadu. Docela teplý jižní vítr jí cuchá vlasy a ve vzduchu se vznáší vůně čerstvé hlíny a stromové kůry. Den má vykasanou sukni a bosý běhá po trávníku. Jinovatka cinká pod chodidly.

„Jsou tu většinou třešně a jabloně,“ řekne jí s úsměvem, když se vrátí do domu. „Třešně kvetou dřív. Mám třešně moc rád. I jako kompot. A moje maminka dělala moc dobrý třešňový džem.“

Přijela ráno a on ji vyzvedl na nádraží.

„Rodiče vědí, kde jsi?“ zeptá se.

Dívka se zasměje.

„Myslí si, že jsem u kamarádky.“

„Zítřka tě odvezu zpátky,“ slíbí a legračně zvedne ruku k přísaze.

„Nevím, jestli je dobrý nápad zůstat tady do rána,“ řekne. Poprvé ucítí cosi jako výčitky svědomí. „Měla bych rodičům zavolat,“ dodá a vytáhne mobil.

„Tady bohužel není signál,“ odpoví a pohladí ji po tváři. V jeho pohybu není nic dvojsmyslného. Jen účast a porozumění. „Chtěli jsme to přece všechno probrat. A na to potřebujeme čas.

DĚS

*Když budeš chtít, rodičům můžeš později zavolat z pevné linky,“
dodá.*

Nezní to naléhavě. Nepřemlouvá ji.

„Tak jo,“ řekne dívka smířeně.

*Má kratičké blondaté vlasy a v levém obočí piercing. Pleť nemá
úplně čistou a oválný obličej kazí příliš masivní brada. Ale svým
způsobem je krásná. Modré oči září inteligencí. Za měsíc jí bude
osmnáct a studuje na lyceu na pařížském předměstí Pantin. Ve tří-
dě je premiantka. Chtěla by na Sorbonnu studovat antropologii.*

Kolem domu zpívá vítr.

„Bydlíte tu sám?“

„Ano. Proč?“

„Nebojíte se na takové samotě?“

Srdečně se zasměje.

*„Tady je venkov, zlatíčko, to není Paříž. Tady se ti nemůže nic
stát.“*

„Povězte mi něco o tom filmu,“ poprosí ho.

Opře se pohodlně do proutěného křesla.

*„Je to umělecký film. Spousta trikových záběrů. A hodně de-
tailů,“ odpoví.*

„Vy jste kameraman i režisér?“

„Ano,“ odpoví. „Ale nemusíš mi vykat.“

*„Na tykání bychom si měli něčím připít,“ řekne dívka a vý-
mluvně pohlédne na kávu. „Něčím silnějším. A jak se vlastně
jmenujete... jmenuješ?“*

Zase se zasměje. Uvolněně a upřímně.

*„Představ si, že kamarádi mi říkají dieu, bůh. Já vím, je to pito-
mé, ale odpusť mi trochu extravagance. Všichni umělci jsou takoví.“*

DAVID HIDDEN

Pak vstane a ukáže ke dveřím.

„Pojď, uděláme kamerové zkoušky. Ukážu ti studio, chceš?“

Podá jí ruku a vede ji pryč. Dívka jde poslušně s ním, a jak se její nohy v minisukni v blížícím se soumraku pohybují, podobají se probuzeným běláskům.

Paříž, úterý 28. dubna 2015, 11 hodin 13 minut

Světlo mě skalpelem řízne do očí. Převrátím se na bok a syкну bolestí. Mám pocit, že mi někdo v noci zpřelámal nohy a rozmlátil ledviny. V hlavě mi tepe ocelové kladivo a trou se kovové hrany. V ústech mám odpadní jímkou.

Nějakým způsobem se mi v noci podařilo stáhnout si džíny a dovléct se do postele. Prostěradlo je zvalené a špinavé, jako kdyby se v něm povalovalo prase.

Zkusím se posadit.

V hlavě mi vybuchne granát. Mám pocit, že mě zasáhla bazuka.

Trvá mi půl hodiny, než se domotám do koupelny. Všude je boží dopuštění. Obývací je pozvracený, skleněný stolek nakřáplý a na bílé kožené pohovce jsou žluté fleky moče. Vedle bundy a mokrých džín se na zemi válí mobil.

Zvednu ho a přiložím k očím.

Třiadvacet minut před jednou v noci mi volala Lena.

Do prdele!

V maličkém sprchovém koutě na sebe pouštím střídavě horkou a studenou vodu a připadám si jako v sauně. Opřu se o koutek a pomalu se svezu dolů. Kostnatá kolena mám až u brady. Je tu tak těсно, že se málem vzpřímím rameny. Pustím vodu

DĚS

naplno a proud mě bičuje jako domina v sadomasochistickém salonu. Kůže mi zrudne tak, že připomínám vyžilého indiána. Mám pocit, že páchám sebevraždu uvařením.

O dvacet minut později.

Sedím nahý v ložnici na posteli a snažím se zvládnout kymácející se podlahu.

Tara je pryč už patnáctý den.

A já si tady vybliju žaludek.

Paříž, úterý 28. dubna 2015, 18 hodin 19 minut

Bulvár Saint-Michel je plný chodců a aut. Když projdu kolem lycea svatého Jakuba, minu Pantheon a vynořím se na bulváru, kousek od vchodu do Lucemburských zahrad, je tam takový randál, že mám pocit, že už začala apokalypsa.

V jednom obchůdku u Musée de Cluny si koupím nové tričko, černý svetr, černé džíny a černou bundu. Poprosím prodáváčku – shodou okolností černošku s nádherně modelovanými ústy –, jestli si můžu nechat všechno na sobě, staré věci strčím do papírového pytle a vyhodím u popelnic.

S váčky pod očima a strhaným obličejem vypadám v černém jako funebrák.

Pak se chvíli motám kolem a hledám hospodu, kde by nebylo moc lidí. Nakonec zahnu nahoru k Sorbonně a naproti kostelu svaté Uršuly najdu kavárnu Les Patioti, v níž v tuto hodinu není moc lidí. Sednu si až dozadu, objednáme si kafe a kolu a vyndám telefon.

DAVID HIDDEN

„Haló?“

„Dobrý večer. Mohl bych, prosím, mluvit se slečnou Cariovou?“

„Kdo volá?“

Mužský hlas. Autoritativní.

„Adrien Lefort... Jsem otec Tary Laviniové.“

„Jmenujete se jinak,“ řekne hlas podezřívavě.

„Odkášlu si.“

„Matka se znovu provdala...“

„Aha...“

Ticho. Pak:

„Počkejte, zavolám ji.“

Elen Cariová, první na seznamu dívek, které jely s Tarou z Orléansu do Paříže vlakem.

„Prosím.“

Jasný, sebevědomý dívčí hlas.

„Jsem tatínek...“

„Vím, kdo jste,“ skočí mi do řeči. „Co chcete?“

„Sejít se s vámi. Promluvit si.“

„Ale já už všechno řekla Tařině mamce. A policii.“

„Byla u vás policie?“

„Ano.“

„Stejně bych s vámi rád mluvil.“

Zaváhá.

„Dobře,“ řekne nakonec. „Kdy a kde?“

Telefon v bytě u Bouvetových vyzvání.

Marie-Jeanne Bouvetová, druhá v pořadí.

DĚS

Nechám vzkaz na záznamníku, aby mi Marie-Jeanne zavolala zpátky.

„Oui?“

„Adrien Lefort... Mohl bych mluvit...“

„Polib si prdel,“ zařve mužský hlas a zavěsí.

Annabel Priotová.

Nebude to tak jednoduché, jak jsem si to představoval.

„Tati?“

Dívčí hlas. Udýchaný, plný emocí.

„Nejsem váš otec, promiňte,“ řeknu.

Zajíknutí.

„A kdo teda?“

„Otec Tary Laviniové.“

„Aha.“

Dominique Tauresová. Čtvrtá ze seznamu dívek.

„Prý jste jí na Slavkovském nádraží nabízela odvoz.“

„To jo.“

„Chtěl bych s vámi mluvit.“

„Teď to nejde... Zítra... Kde bydlíte?“

„V rue Mouffetard.“

„Znám to tam. Tak před kostelem svatého Medarda. V sedm?“

„Platí.“

Laura Violetová. Poslední na seznamu.

„Nemám vám co říct.“

DAVID HIDDEN

„Třeba na něco přijdeme.“

„Myslím, že ne,“ řekne a zavěsí.

Zbývá ještě jeden telefonát.

Tařin trenér. Muž, který se vytratil hned na nástupišti. Jediný dospělý mezi puberťáky. Předem mu nedůvěřuji, a nevím proč.

Objednám si další kafe a zaskočím si ven zakouřit. Nebe se zatáhlo a ve vzduchu visí déšť. Z bulváru Saint-Michel sem doléhá troubení klaksonů, jako by andělé troubili k poslednímu soudu.

Jenomže žádní andělé neexistují.

„Prosím. Karim Benzeta.“

Mužský hlas, sladký jako cukrkandlová tyčinka.

„Adrien Lefort, otec Tary Laviniové. Chtěl bych...“

„TÉ Tary Laviniové?“ přeruší mě.

„Ano.“

„Co chcete?“

„Jen si s vámi promluvit.“

Slyším ho, jak na druhém konci dýchá. Už se začínám bát, že to položí, ale on řekne:

„Kde jste?“

„Na bulváru Saint-Michel. Kavárna Les Patioits. Naproti kostelu svaté Uršuly.“

„Najdu to. Za třicet minut jsem tam.“

Než stačím něco říct, telefon je hluchý.

Karim Benzeta je vysoký štíhlý muž v tvídovém saku a nazehlených kalhotách. Černé vlasy má kudrnaté a nakrátko

DĚS

ostříhané a pleť barvy světlé mléčné čokolády. Pozorné oči, smyslné velké rty, malá, hezky tvarovaná brada a dlouhý krk. Jemná, zženštilá gesta.

Na první pohled gay.

Potřeseme si rukama. Stisk má měkký a dlaň suchou. V mysli mi naskočí představa sulcu, který v Normandii vyráběla má matka a po němž se mi vždycky udělalo špatně.

Posadíme se. Objedná si skleničku červeného. Při pohledu na víno se mi zvedne žaludek. V krku ucítím octovou pachutí mámina sulcu.

„Hrajete basket?“ zeptám se, abych zahnal vlny nevolnosti.

„Hrával jsem. Doma v Maroku a pak profesionálně v Lyonu. Poranil jsem si meniskus a dnes už vedu jenom školní kurzy.“

Nezní to smutně. Naopak, jako by se mu ulevilo. Nedívá se na mě. Jednou rukou svírá skleničku, druhou si poklepává o stehno. Má nehty dlouhé a pěstěné jako žena. Musí chodit pravidelně na manikúru. Oči mu těkají. Je nervózní.

„Tara je...“

„Talentovaná?“ přeruší mě. „Ani moc ne. Spíš usilovná.“

„Jaká ještě?“

Zamyslí se, ale oči má zvláště nepokojné.

„Já nevím... netrpělivá, všechno chce hned. Umět hrát basket, být ve všem nejlepší... Taký je tvrdohlavá.“

„Jak to myslíte?“

„Když si něco umane, nedá pokoj, dokud toho nedosáhne.“

„Znáte ji dlouho?“

„Od začátku školního roku... Velká individualistka.“

DAVID HIDDEN

Otočí se ke mně a poprvé mi pohlédne do obličeje. Sedí v protisvětle, takže nedokážu rozeznat výraz jeho očí.

„Pane Lavini...“

„Nejmenuju se Lavini.“

Zarazí se.

„Ale já myslel...“

„Nikdy jsem si Tařinu matku nevzal.“

„Aha. Ale pak nechápu...“

„Podívejte,“ řeknu a nakloním se k němu. Ucukne, jako by se bál mého doteku. „Podívejte, chci jen Taru pomoci najít. Nehleďte v tom žádné složitosti.“

„Já nic nevím,“ odpoví a zakloní se co nejdál ode mě. „Neví-děl jsem, co se stalo na nádraží. Na nástupišti mě čekal... přítel. Šli jsme si sednout do restaurace.“

„A cestou?“

„Co cestou?“

„Nestalo se nic zvláštního?“

„Já nevím. Neseděl jsem s holkama v jednom kupé. Jen jsem asi dvakrát prošel kolem. Všechno bylo v pořádku.“

„A na soustředění?“

„Viděl jsem Taru jen v tělocvičně. Orléanský vysokoškolský kampus je obrovský, večer si mohly dělat, co chtěly. Trénovali jsme dvoufázově. Dopoledne a odpoledne. Večer měly volno.“

„Ty holky nejsou plnoleté. Kdo za ně zodpovídal?“

Polkne. Moje otázky jsou mu zjevně nepřijemné.

„Já vám nic nevyčítám,“ řeknu. „Jen mi není jasné, proč jste za mnou přišel. Proč jste se se mnou sešel? Tohle jsme si přece mohli říct do telefonu.“

DĚS

„Já... chtěl jsem... vám pomoci... Musí to být pro vás strašné... Soucítím s vámi. Chtěl jsem vám to říct osobně.“

Napije se. Kapka vína mu steče po bradě, ale nenamáhá se utřít si ji.

Pan Karim Benzeta něco tají, a já zaboha nemůžu přijít na to, co by to mohlo být.

Jakmile odejde, znovu vyndám telefon.

„Jo,“ ozve se mužský hlas. Unavený a otrávený.

„Mohl bych tě o něco poprosit, Magu?“

Hlas zazní pokud možno ještě otráveněji.

„Hele, Pé, já se s tebou do ničeho nechci namočit, je to jasný?“

„Potřeboval bych, abys někoho proklepl. Žádný velký úsilí tě to stát nebude. K tomu stačí mít počítač a přístup k policejním kartotékám. Obojí máš.“

„Kurva, neznáš nikoho jinýho?“

„Neznám nikoho lepšího.“

Hluboký povzdech.

„No tak jo,“ řekne odevzdaně. „Že seš to ty. Diktuj.“

Nadiktuju mu telefonní čísla holek a trenéra Karima Benzety.

„Proklepni holky i rodiče. Stačí základní informace.“

Chvilí je ticho. Slyším nějaké škrábání. Propisovačka po papíru? Pak:

„Měl jsem tě už dávno poslat do prdele.“

„Máš to u mě, Magu,“ řeknu a vypnu mobil.

DAVID HIDDEN

Marie-Jeanne Bouvetová se mi v následujících hodinách neozve. Annabel Priotové se nedovolám, pokaždé narazím na záznamník.

Nepovedený začátek. Jenomže nevím, odkud začít. Nic jiného nemám. V rukávu neschovávám žádný trumf.

V noci blbě spím a mám horečnaté sny. Možná je to tou pistolí, která mě tlačí pod polštářem.

Jsem unavený starý pistolník. Podobám se Henrymu Fondovi z filmu *Vítejte do Zlých časů*.

Paříž, středa 29. dubna 2015, 13 hodin 27 minut

Elen Cariová je vysoká sošná holka s bezchybným držetím těla. Na nohou má boty s nízkým podpatkem a je skoro stejně vysoká jako já. Nemá příliš hezký obličej, ale všechno vynahrávají nádherné velké modré oči. Kaštanové vlasy jí kolem tváří poletují jako pápěří. Není to prvoplánová kráska, ale je na ní něco nesmírně přitažlivého.

Na sobě má vypasované fialové džíny a hnědou rozepnutou bundu. Velká plná prsa pod tričkem se jí při každém kroku zhoupnou. Nemá podprsenku. Netváří se nijak vyzývavě, ale jak se ke mně blíží, zaregistruji pohledy několika mužů.

„Pan Lefort?“ zeptá se.

Když přikývnu, usměje se a řekne:

„Těší mě. Já jsem Elen.“

„Půjdeme si někam sednout?“

„Nemám moc času,“ odpoví. „Stačí, když se posadíme někam na lavičku. Stejně vám toho nemám moc co říct.“

DĚS

Vchod do Tuilerijských zahrad z náměstí Concorde je ob-
sypaný turisty a v hlavní aleji, vedoucí k fontáně a k Louvru,
jsou všechny lavičky obsazené. Když ale zabočíme doprava
a obejdeme oranžérii, narazíme na osamělou lavičku, obráče-
nou k živému plotu. Opírá se do ní jarní sluníčko a po včerejší
večerní dešťové přeháňce už není ani památka.

„Máte na basket ideální postavu,“ řeknu, když se Elen po-
sadí způsobně vedle mě. Kolena drží u sebe a sedí vzpřímeně.
Takhle zblízka se mi už moc nelíbí.

„Mám moc velká prsa,“ odpoví a ani se nezačervená, jako
kdyby mluvila o čísle bot. „Při hře mi překážejí.“

„A Tara?“ zeptám se. „Tara má dobrou postavu?“

Podívá se na mě. V jejím pohledu není žádné překvapení.

„Vy se s Tarou nestýkáte, vidíte?“ zeptá se.

„V posledních letech ne.“

„Já vím. Mluvily jsme o vás.“

„Ano? A co?“

„Jen tak, všeobecně,“ řekne a mávne rukou. „Tara má na bas-
ket ideální míry. A malý prsa.“

Zní to závistivě.

„Přátelíte se?“

„Moc ne.“

„Proč?“

„Tara se drží stranou. Programově. Nikomu nedovolí se při-
blížit. Někdy se chová jako dikobraz. Je jiná než my.“

„Jak jiná?“

„Prostě jiná.“

„S nikým se nekamarádí?“

DAVID HIDDEN

„Trošku s Annabel. Ale ani to není žádný hluboký přátelství.“

„S Annabel Priotovou?“

„Ano.“

„Snažil jsem se jí taky dovolat. Marně.“

„Nechodí do školy, je nemocná.“

„A vy?“ zeptám se a podívám se na hodinky. „Vy chodíte?“
Zasměje se. Není to upřímný smích.

„Jasně. Ale ve středu máme školu jen dopoledne.“

Otočím se, abych jí viděl do očí. Má v nich zlaté tečky sluníčka.

„Jaké to bylo na soustředění?“

„Náročné.“

„Trénovaly jste dvoufázově, že?“

Tentokrát na mě pohlédne překvapeně.

„Jak to víte?“ zeptá se.

„Mluvil jsem s panem Benzetou.“

Pokývá hlavou, jako by to bylo něco zcela přirozeného.

„Pan Benzeta je fajn,“ řekne.

Dívám se na ni.

„A co večer?“

„Jak večer?“

„Mívaly jste přece volno.“

„To ano. Ale většinou jsme byly hrozně unavené. Nebo jsme šly na kolu do menzy.“

„Tara taky?“

„Ne. Tara s námi nechodila. Vracela se většinou pozdě.“

„Kde byla?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.